

- **Wekelijks Nieuws- en Aankondigingsblad voor Wetteren en Omliggende** - 51e JAARGANG nr.23
Drukkerij - Uitgeverij : Van Nieuwenhuysse, Hoogstraat 59, Wetteren ZONDAG 04 JUNI 1961

Vroegere Wetterse Volkstypen

door Jef Maantjes

MONE DRIEGHE in zijn tijd

Photo, genomen in 1921, van de Muziekmaatschappij "De Sicambers" (onreproduceerbaar)

Van onder : Alfons Van Hove, Albert Baert

Zittend onder het bestuur : (van links naar rechts) Remi Vergaert +, Adolf Stautemans +, Georges Van Hove, Jos Van Landuyt +, Alfons Baert.

Staande : Gustaaf Matthys, Jos. Van Damme, Jules Van de Velde +, Maurice Lelièvre, Louis De Rycke, Marcel Van de Spiegel, Achiël Bové (ook bestuurslid), Alfons Troch, Alfons Matthys, Alfons De Pauw, Georges Stautmans, Albert Melckebeke.

Bovenste rij : Arthus De Gryse +, Gaston De Kezel, Jules Van Hove, Frans Leeuwaert +,

Marcel Remmery, Fante, Cyriel De Keuleneir, Pierre De Somere.

Vervolg.

De president, die tegelijk ook de leider was en evenmin als de voornoemde geen noot muziek kende, was gewoonlijk de solist en schermde met de dirigeurstok als nen echten "prix de Conservatoire" ("kzegde bijkans "abat-toir") want Georges was tot over kort een gekende beenhouwer hier in de Brugstraat.

Voor Mone werd gezorgd dat hij een speciaal instrument kreeg. Heeft hij daar zijne "la" op gegeven !... Den broer van de chef of Jules Van Hove, tevens een echte goede muzikant, stak voor zijn kollega een "violoncel" in mekaar; op een uitgezaagde plank, in vorm van een basvioleken, had hij

ijzerdraad gespannen, enfin dit waren de snaren en om voor wat "tremeloos" uit het tuig te toveren, zat het vol blikkes van de afval van Landuytens, en wanneer hij dan de strijkstok, een lat van ne vinger dik, wat gegolfd, er over heen streek, mocht ge zeker zijn dat er muziek uitkwam van 't bovenste planken en ge moogt mij geloven dat Mone dit steeds deed met een ernst als ne "Prijs van Rome"-winnaar zou gedaan hebben.

Wie heeft de Sicambers niet doende gezien vooral met hun wijkkermis op de Aard, of op de woensdag van ons grote kermis ? Steeds hadden zij het grootste succes, en het kon dan ook niet anders of hun spreekwoordelijke guitigheid drong overal door, tot zelfs in de vreemde.

Op zekere Gransvelde wijkkermis waren ze daar ook gevraagd, want waar de Sicambers kwamen, was er volk. Na een uitstap rond de wijk werden ze gevraagd bij de deken en dekenin der gemeente, daar mocht gans hun muziekkorps zich te goed doen aan goede karbonaden of hoofdvak, want het varken was juist geslacht geweest. Deze maaltijd werd overspoeld met 20 bakken bier, en dan werd aan de chef, Georges, gevraagd of ze nu wilden een concert geven in de boomgaard. Deze laatste liet zich natuurlijk niet plagen en daar al dat kermisvolk ziende, welke hen tot hier gevolgd had, besloot hij, lollekensheer als hij zelf was, zijn muzikanten iets in hun oren te fezelen. Kort daarop klinkt het bevel : "Muzikanten in 't gelid !"

Wat men daar toen meemaakte zoudt ge niet geloven, ware het niet uitgegaan van die rare kwasten, die al een goed stuk in hun kraag hadden. Elke muzikant kroop op een tak van een fruitboom. Deze met hun klarinetten in de hoogste. Jules de bombardon zat van onder. Stantje Teirlinck, grosse caisse, en Tuur De Grijze, tamboer, zaten boven op het ovenkot. Saxofoon

en trompet en de anderen zochten een plaats op een perelaar en Mone Drieghe met zijn violoncel, die de zang moesten begeleiden, vond plaats op een tak van een notelaar.

't Schijnt dat de Sicambers van dit uitstapke, de schoonste herinneringen hebben bewaard, als ge weet dat ze nadien nog tot 4 uur 's morgens, bij Lientje Bové, in hun lokaal bleven plakken.

Ook te Zottegem waren zij eens van de partij op een soort muzikfestival. Er waren op verschillende plaatsen kiosken opgesteld. Toen de onzen wisten waar zij hun concert moesten geven, bemerkte Georges op die plaats de schepen van deze gemeente. Hij vroeg aan deze laatste of hij een keer een gezond "farceken" mocht uitsteken, want hij had bemerkt dat het theater waarop zij moesten spelen er juist een was, zoals wij hier op onze gemeente destijds gekend hebben. 't Is te zeggen op schraven en van onder helemaal open.

De schepen die er geen kwaad in zag, was onmiddellijk akkoord en Georges zag de kans een zijner muzikanten te verwittigen en deze zou de boodschap overmaken aan al de anderen. Het ogenblik was gekomen dat de Sicambers aan de beurt kwamen om te spelen. Een voor een kropen onze Wetteraars in plaats van boven, onder het theater terwijl de chef een praatje sloeg met de schepen en zich van niets gebaarde, daarop stapte hij de trappen van het theater op, en gebaarde verwonderd te zijn, en te zoeken naar zijn muzikanten.

Het Zottegems publiek proestte het uit van het lachen, doch almeteens en met een plechtig gebaar hefte de chef de dirigeurstok in de hoogte en trapte meteen met zijn voet eens duchtig op de plancher en waarachtig, daar weerklonk van onder het theater een flinke "pas redoublé". Eindelijk, bij het vierde stuk, verschenen ze boven op het